

קונטרס

תפסיקו לדאג

יחזק ויאמץ את כל בר ישראל, ויעזר את כל אחד
שיברח מכל מיני דאגות המכלות את הנפש לגמרי
ומחליאות אותה. ויחדיר אמונה פשוטה בו יתברך,
אשר זה הפתרון לכל הצרות והיסורים.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שֶׁהַשְּׁטוּת הַכִּי
גְדוֹלָה שֶׁל הָאָדָם, שֶׁהוּא דוֹאֵג דְּאֵגַת
חָנָם, כִּי הָרִי הַכֵּל תְּלוּי בְיַדֵּי הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, וְאָדָם דוֹאֵג שְׂיֵהִיָּה עִמּוֹ
כָּכָה, וְלִבְסוּף מְשַׁתְּנָה, וְלֹא כְּמוֹ שְׂדֵמִין
בְּדַמְיוֹנוֹתָיו, וְלָכֵן מָה יֵשׁ לְדָאֵג! ?

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תשצד)

קונטרס

תפסיקו לדאג

בני ובנותי היקרים! ראו לזכור, שהקדוש-ברוך-הוא ברא את עולמו בשביל תכלית אחת, שנזכרה להפיר אותו, ולכן "תפסיקו לדאג", תתחילו לחיות חיים נצחיים, חיים ערבים ומתקים, על-ידי שתחזרו בתשובה אליו ותברך, ותתחילו לדבר אליו בשפת האם שלכם, וכל אשר אתם צריכים תבקשו רק ממנו ותברך, כי רק הוא ותברך יענה לכם, ורק הוא ותברך יעזר לכם. וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי ברכות ט, א): אם באה צרה לישראל, לא יצעק לא למלאך גבריאל ולא למלאך רפאל, אלא להקדוש-ברוך-הוא בעצמו; הינו אפלו למלאך אין צריכים לבקש ולהתחנן, אלא להפיל תחנה לפני המקום ברוך הוא. לזאת, בני ובנותי היקרים! "תפסיקו לדאג", כי הדאגות מכלות את האדם לגמרי. וכך אומרים חכמינו הקדושים (סנהדרין ק:): לא תעיל דוּיא בלבך דגברי גבריין קטלא דוּיא; אל תכניס דאגה בלבך, כי אנשים

גבורים הדאגה הרגה אותם; כי על-ידי דאגות אין פועלים מאומה, רק מעצבנים את עצמם ואת אחרים. ומאין באות הדאגות שאדם דואג? אומר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות עצבות, סימן א'): דאגה באה לאדם, על-ידי שלא תקן חטאת נעורים. בימי הנערות, האדם נכשל בכל מיני עברות הנקראות חטאות נעורים, פגמי הברית, הוצאת זרע לבטלה, ושאר מיני מעשה נערות ושטיות, רחמנא לצלן, שעשה אז, ההורסים את האדם, ומכניסים בו דכאון פנימי, עצבות ומרירות, וזה מעצבן אותו, עד שנופל בדאגות המחרבות את כל חייו. ובאמת מה יש לדאג?! ברגע שאדם מכניס בעצמו, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא בתוך העולם, והוא אפנו, עמנו ואצלנו, כי בלעדיו יתברך, אין לנו קיום כלל, ברגע שנדע ידיעה זו, אז נפסיק לדאג. כי כל הדאגות שאדם דואג, אלו דאגות חנם, כמאמרם ז"ל (יבמות סג): אל תצר צרת מחר, כי לא תדע מה ילד יום, שמא מחר בא ואיננו, נמצא שמצטער על עולם שאינו שלו; אנו רואים בני-אדם הולכים כל-כף ממרמרים, שבורים ורצוצים, והכל מחמת חסרון אמונה; אם אדם היה מתחזק באמונה פשוטה בהקדוש-ברוך-הוא, שנמצא פה אתו, ואין בלעדיו יתברך כלל, אזי היה פותח פיו, ומדבר אליו יתברך בשפת האם שלו, אשר אין עוד מעלה גדולה מזו,

תפסיקו לדאג

קכט

שָׁאֲדָם מְרָגִיל עֲצָמוֹ לְהִתְבּוֹדֵד לְקוֹנוֹ, לִילָף לְמָקוֹם שָׁאִין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, לְשַׁעַר הַשָּׁמַיִם אוֹ לְקַבְרוֹת הַצַּדִּיקִים, אוֹ לְשָׂדֵה וּלְיַעַר, וְשׁוֹפֵף לְבוֹ אֱלֹיו יִתְבַּרֵךְ, מְדַבֵּר לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁיטוֹת; אֵין אַתָּם יְכוֹלִים לְתַאֵר וּלְשַׁעַר, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, אֵיזָה רָשָׁם עוֹשֶׂה בַּשָּׁמַיִם — כְּשִׁיהוּדֵי בָּא לְסַפֵּר לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּל אֲשֶׁר מַעִיק לוֹ. אֵזִי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹזֵר לוֹ. וְאֵף שֶׁבִּתְחִלָּה יִהְיֶה נִדְמָה לָכֶם, שָׁאִין מִי שְׁשׁוֹמֵעַ אֶתְכֶם, תִּדְעוּ לָכֶם שֶׁכָּל זֶה בָּא רַק מְעוֹנוֹת, שֶׁהֵם מְבַדִּילִים בֵּין הָאָדָם לְקוֹנוֹ; כִּי אִם אָדָם הָיָה מְאַמֵּין בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, שְׁנִמְצָא אֹתוֹ, עִמּוֹ וְאַצְלוֹ, וּמְתִיָּה וּמְהִיָּה וּמְקַיָּם אוֹתוֹ, וְשׁוֹמֵעַ כָּל דְּבוּר שֶׁמְדַבְּרִים אֱלֹיו, לֹא הָיָה לוֹ נְסִיוֹן, אֲלֹא הָיָה מְדַבֵּר אֱלֹיו יִתְבַּרֵךְ, וְכֹאֲשֶׁר הָיָה רָגִיל בְּשִׁיחָה בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ, אֵזִי הָיָה נִגְאָל מְכָל מִינֵי דְאָגוֹת, וְהָיוּ מוֹחֲלִים לוֹ עַל כָּל עוֹנוֹתָיו וְחַטָּאוֹת נְעוּרָיו, כִּי הִתְפַּלֵּה מִמְשַׁכֵּת עָלָיו אוֹר אֱלֹקֵי, וְעַל-יַדֵּי-זֶה הָיָה נִצַּל מְכָל מִינֵי דְאָגוֹת וּפְחָדִים יִתְרִים, שֶׁבָּאִים מִחַמַּת הַחַטָּאִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים לח, יט): "אֲדַאֵג מִחַטָּאֵתִי", וְזֶה אֲשֶׁר שׁוֹבֵר אֶת כָּל הָאָדָם; כִּי הַדְּאָגוֹת הַזֵּסוֹת אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי, וְרוֹאִים בְּנֵי-אָדָם חוֹלִים מִמֶּשׁ מִחַמַּת דְּאָגוֹת — "מָה יִהְיֶה?! וְאֵיךְ יִהְיֶה?!!" וְאֵינָם שָׁמִים לֵב, אֲשֶׁר "מָה יִהְיֶה?! וְאֵיךְ יִהְיֶה?!!" זֶה נַעֲלָם וְנִסְתָּר מֵהָאָדָם, כִּי הַכֹּל בְּיַד הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

וְלִכֵּן לָמָּה לָנוּ לְדָאג דְאָגוֹת חָנָם? ! יוֹתֵר טוֹב לְבָרַח
 אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִמְסַר נַפְשֵׁנוּ לְגַמְרֵי אֱלֹהֵי
 יִתְבָּרַךְ, וְלַחֲיוֹת עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, עַד שְׁנֵהִיָּה רְגִילִים לְדַבֵּר
 תָּמִיד עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִזּוֹ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׂרָה אֶתְּנוּ;
 כִּי בַמָּה שְׂאָדָם מְדַבֵּר, בְּזֶה מוֹכִיחַ עַל עַצְמוֹ
 וּפְנִימִיּוֹתוֹ; כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית לט, ג): "וַיֵּרָא אֲדוֹנָיו כִּי
 הָיָה אֵתוֹ, וְכָל אֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה הָיָה מִצְּלִיחַ בְּיָדוֹ",
 אוֹמֵר רַש"י: אֵיךְ רָאָה מִצְרֵי טָמֵא, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 נִמְצָא עִם יוֹסֵף? אֵלָּא שֵׁם שָׁמַיִם הָיָה שָׁגוּר עַל פִּיו;
 כִּי בַמָּה שְׂאָדָם מְדַבֵּר, בְּזֶה הוּא מַחֲזִיק; לִכֵּן יְכוּלִים
 לְהַפִּיר תְּכֵף-וּמָיִד אֶת הָאָדָם — עַל-יְדֵי דְבוּרוֹ; לְזֹאת,
 בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "תְּפַסִּיקוּ לְדָאג", וְתִתְחִילוּ לְדַבֵּר
 מִהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, תִּגְלוּ וְתִפְרָסְמוּ לְכָל אֶחָד,
 שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּהַשְׁגָּחַת פְּרֻטִית,
 וְאִין אָדָם נוֹקֵף אֶצְבָּעוֹ מִלְּמַטָּה, אֵלָּא אִם-כֵּן מְכַרִּיזִין
 עָלָיו מִלְּמַעְלָה (חֲלִין ז:); כֹּל-כֵּן גְּדֹלָה הַשְׁגָּחָתוֹ
 הַפְּרֻטִית, עַד שֶׁאִין דְּבָר שְׂלֵא יִהְיֶה מִשְׁגָּח, אֵלָּא מִמֶּנּוּ
 יִתְבָּרַךְ, כִּי דְבָר גְּדוֹל וְדְבָר קָטָן לֹא נַעֲשֶׂה מֵעַצְמוֹ אֵלָּא
 בְּהַשְׁגָּחַת הַמְּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן; וְאִין אָדָם נוֹגֵעַ בַּמָּה
 שְׂמוּכָן לְחִבְרוֹ וְאִין מְלָכוֹת נוֹגַעַת בְּמְלָכוֹת חִבְרָתָהּ
 אֶפְלוּ כְּמֵלֵא גִימָא (יומָא ל.ח.); וּמָה אָנוּ רוֹאִים?
 שֶׁהַסְטֵרָא אֲחֵרָא וְהַקְלָפוֹת דּוֹאֲגִים שְׂמָא יִקְחוּ לָהֶם
 מִשְׁהוּ, אֲשֶׁר מִזֶּה נִמְשָׁכוֹת כָּל הַמְּרִיבוֹת, הַצָּרוֹת

תפסיקו לדאג

קלא

והיסורים, וְכַל הַחֶשֶׁף שֶׁמִּחֲשִׁיף אֶת עֵינֵי יִשְׂרָאֵל. אֲשֶׁר
זו הִיְתָה קִלְפַת יוֹן, כְּמֵאמֶר ו"ל (בְּרֵאשִׁית רַבָּה ב, ד):
"וְחֶשֶׁף עַל פְּנֵי תְהוֹם" (בְּרֵאשִׁית א, ב) — זו גְלוּת יוֹן
שֶׁהִחֲשִׁיכוּ עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְגִזְרוּ גִזְרָה: כְּתָבוּ לָכֶם
עַל קֶרֶן הַשּׁוֹר, אֵין לָכֶם חֶלֶק בְּאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל; וְאָנוּ
עֲדִים אֲשֶׁר הַיּוֹנִים וְהַמְתִּינִים עֲדִין קִימִים בִּינֵינוּ זֶה
אֶלפִים שָׁנָה, וְרוֹצִים רַק לַעֲקֹר מֵעַם יִשְׂרָאֵל אֶת שֵׁם
הַשֵּׁם, שֶׁלֹּא נִדְבַר מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בַּר מִיָּנֹן, וְהַכֹּל
עוֹשִׂים, הָעֶקֶר לְהַשְׁכִּיחַ אֶת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, שֶׁלֹּא
נִחְשַׁב מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְלֹא נִדְבַר מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ. לְזֹאת, בְּנֵי
וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְזָכֹר, אֲשֶׁר כָּל הַדְּאָגוֹת
וְהַצָּרוֹת, כָּל הַיְסוּרִים וְהַמְרִיבוֹת, כָּל הָעֲגָמַת נַפְשׁ
שְׂאֵדָם סוּבַל, זֶה רַק מִחֲמַת חֶסְרוֹן אֲמוּנָה, וְזוּ כָּל
הַגְלוּת, כְּמֵאמֶר רַבֵּנוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַב"ן, חֶלֶק א', סִימָן ז'),
שֶׁעֲקָר הַגְלוּת רַק מִחֲמַת חֶסְרוֹן אֲמוּנָה; כִּי בְּרַגַע
שְׂאֵדָם מְכַנִּים בְּעֶצְמוֹ, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה
אִתָּנוּ, עִמָּנוּ וְאֶצְלָנוּ, אֲזוּ אֵין גְלוּת, כִּי הִנֵּה הַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא פֹה. וְכָלֵל זֶה צְרִיכִים לְזָכֹר, שֶׁרַק הַגּוֹף הֵלֶךְ
בַּגְלוּת, הַנְּשָׁמָה אֵף פַּעַם לֹא גָלְתָה. נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל
הַחֲזִיקוּ מֵעַמֵּד מִזֶּה אֶלפִים שָׁנָה, וְלֹא הִתְפַּעְלוּ מִשׁוּם
גּוֹי אָרוּר טָמֵא, וְהִמְשִׁיכוּ בְּשִׁלְהֶם; בָּנוּ בְּתֵי-כֹנֶסִיּוֹת
וּבְתֵי-מִדְרָשׁוֹת, בָּנוּ מִקְוֹאוֹת, תִּלְמוּדֵי תוֹרָה, בְּתֵי-סֵפֶר
חֲרָדִים, הִקִּימוּ מְעַרְכַת בְּשָׁרוֹת, וְלֹא הִתְפַּעְלוּ מֵאֵף

אחד; כי נשמת היהודי אף פעם לא הלכה בגלות, נשמת ישראל היא חלק אלוק ממעל. אבל לצערנו הרב, יש מתיוונים שבכל דור ודור, המחביאים עצמם תחת מסכה של רב, או מנהיג או ראש, ובאמת לאמתה הם רק כמרים, אשר מהם צריכים להשמר מאד, כי הם מאד מסכנים על-ידי דעות נפסדות שמפיצים, אשר הן נגד האמונה הקדושה, נגד התורה הקדושה, כפי המסורה שקבלנו מדור דור, על-ידי אבותינו ורבותינו. לזאת, בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, אשר לזכות לאמונה ברורה ומזככת אי אפשר, אלא על-ידי שמתקרבים אל הצדיק שבדור; כי צדיקי האמת מגלים את תורת הקדוש-ברוך-הוא, מגלים עצות אמת, איך לשוב בתשובה, והם מחדירים חזוק ושמחה בלבבות נשמות ישראל השבורים, ועל-פני רק אליהם צריכים להתקרב. אבל יש להזהר מכל מיני רע-בנים המתחזים כחכמים, ובאמת הם רבאים, שליחי הסמ"ך-מ"ם. וכמו שאומר רבנו ז"ל, שהסמ"ך-מ"ם ראה שאינו יכול להיות בכל מקום, על-פני הקים לו שלוחים. בגשמיות — אלו הרופאים, אשר הם סתם רוצחים בני-אדם; ולכן הזהיר רבנו ז"ל, שאם צריכים ללכת לרופא, יש לילך אל רופא ממחה, רופא אחראי, רופא שבאמת רוצה לרפא את החולה, שעל זה אומרים חכמינו הקדושים (ברכות ס):

וְרַפָּא יִרְפָּא — מִכָּאן שְׁנִתְּנָה רְשׁוּת לְרוּפָא לְרַפְּאוֹת,
 וְלֹא לִיָּאֵשׁ אֶת הַחוּלָה, אֲשֶׁר אִז הוּא רוּצַח מִמָּשׁ; וְלִכְן
 אִם כָּבֵר כֵּן הוֹלְכִים לְרוּפָא, צְרִיכִים לְהִזְהֵר לְמִי
 הוֹלְכִים, וְלִלְכֵת אֶל רוּפָא בְּעַל שֵׁם, בְּעַל מַדּוֹת טוֹבוֹת.
 וְכֵן בְּרוּחַנִיּוֹת — רְאֵה הַסֵּמ"ךְ-מ"ם, שְׂאִינוּ יְכוּל
 לְהִיּוֹת בְּכָל מָקוֹם, אֲזִי הֵקִים 'רַע-בָּנִים', הַקּוֹרְאִים
 לְעֶצְמָם 'רַבָּנִים' וּמְנַהֲיָגִים, וּבִאֲמַת הֵם כְּמָרִים
 הַמְּסִיתִים וּמְדִיחִים נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל נֶגֶד אֲבִיהֶם
 שְׁבַשְׁמִים, מְקַלִּים כָּל מִינֵי קוּלוֹת, עַד שְׁמַעְבִּירִים עַל
 הַדַּת, עַל-יַדֵּי הַהַכְּשָׁרִים שְׁלֵהֶם, שְׁנוֹתָנִים עַל טְרַפּוֹת
 וּנְבִלוֹת. וְכֵן מְכַשִּׁילִים אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּמַקְוֶה,
 שְׂאִין בֶּה שׁוֹם הַכֶּשֶׁר, וְאֵלּוּ סֵתָם מִים שְׂאוּבִים מִן
 הַבְּרִז, רַחֲמָנָא לְצֻלָּן, וּשְׂאֵר הַפְּקָרוֹת שֶׁהֵם גּוֹרְמִים
 בְּתַחוּם הַדַּת, וּמְכַשִּׁילִים אֶת הַרְבִּים, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן,
 בְּחַתוּן וּבְנִשְׁוֹאִין, וּבְגִיּוֹר פִּיקֵטִיבִי. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנֹתֵי
 הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְזַכֵּר, שְׁכָל הַצָּרוֹת וְכָל הַדְּאָגוֹת בְּאוֹת
 רַק מִהַצְּבוּעִים, הַרְמָאִים וְהַשְׁקָרְנִים הָאֵלּוּ. עֲלֵיכֶם
 לְמַסֵּר נַפְשְׁכֶם לְבוֹא אֶל צְדִיקֵי הָאֲמַת שְׁבַדוֹר הַזֶּה,
 חַכְמֵי יִשְׂרָאֵל שְׁבַדוֹר הַזֶּה, חַכְמֵים שְׁמַרְבִּים תוֹרָה —
 כְּמוֹהֶם יִרְבוּ בְּיִשְׂרָאֵל. וְתִשְׁמְרוּ מְאֹד שְׁלֹא 'יַעֲבְדוּ'
 עֲלֵיכֶם; כִּי הַצְּדִיק הָאֲמַת, הַחֲכָם שְׁבַדוֹר, כָּל עֲנִינוּ רַק
 לְהַכְנִיס שְׂמִיחָה בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, לְשִׂמְחָה בְּהַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא. וּבִאֲמַת אִם נִתְבוּנָן, נִרְאֵה שְׁזֵה עַקֵּר

התכלית בזה העולם — להיות תמיד שמח, ולשמח עם הקדוש-ברוך-הוא; כי אין עוד שמחה גדולה מזו, שאדם זוכה להכיר את הבורא יתברך שמו, אפלו בזה העולם הגשמי, המלא קלפות והסתרות, מלא שקרים, עם כל זאת נמצאים בני-אדם המוסרים נפשם בשביל הקדוש-ברוך-הוא, מקימים את המצוות בשמחה עצומה, לומדים תורה מתוך עניות ודחקות, מתפללים להקדוש-ברוך-הוא ביעת צרתם; "רבנו של עולם, היש לך עוד אמה כעם ישראל?! הקדוש-ברוך-הוא אין לו מה להתבייש בנשמות ישראל, אשר עבר עליהם עד עתה מה שעבר, ועדין עובר עליהם"; כי הערב-רב מעלימים ומכסים ומסתירים ומחשיכים את אור הקדוש-ברוך-הוא, ורוצים להראות כאלו הכל טבע ומקרה ומזל, וידי הרשעים מצליחים. עם כל זאת נשמות ישראל אינן מתפעלות מהם, אלא עם ישראל מקימים את המצוות בשמחה עצומה מאד, לומדים תורה מתוך הדחק והלחץ, מתפללים אל הקדוש-ברוך-הוא ביעת הצרה, ואינם עוזבים אותו יתברך. על-כן מה שנחוצן לנו, בני ובנותי היקרים! שנחזיק עצמנו ביחד, כמאמרם ו"ל (בראשית רבה צח, ב): נעשו בני ישראל אגדה אחת — התקינו עצמכם לגאולה; ברגע שעם ישראל מתאחדים ביחד, אנו מוכנים לגאולה אמתית, על-ידי הקדוש-ברוך-הוא

תפסיקו לדאג

קלה

שִׁיגָאֵל אוֹתָנוּ, עַל-יְדֵי שְׂאִיר לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ אֶת
אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְכָל אֶחָד יִתְחִיל לְדַבֵּר אֵלָיו
יִתְבַּרֵךְ בְּשֵׁפֶת הָאֵם שָׁלוֹ. כְּמוֹ שְׂאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל
(לקוטי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן פג), שְׁזוֹ תִהְיֶה עֲבוֹדָתוֹ שֶׁל
מְשִׁיחַ. וְלָמָּה נִקְרָא מְשִׁיחַ? עַל שֵׁם מְשִׁיחַ אֱלֹמִים.
בְּנֵי-אָדָם מְסֻתוֹבְבִים כְּאֱלֹמִים, כִּי אִם אֵין מְדַבְּרִים אֶל
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵין לְדַבּוֹר שְׁלֵמוֹת, מְתִי יֵשׁ
שְׁלֵמוֹת לְדַבּוֹר? כְּשֶׁמְדַבְּרִים אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ. וְכֵן אוֹמֵר
רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן סו): כְּשֶׁיְהוּדֵי מְדַבְּרִים
אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא — זֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַדַּבּוֹר; כִּי
הוּא מְמַשֵּׁיךְ עוֹלָם הַבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְזוֹ תִהְיֶה עֲבוֹדַת
מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ — שְׂיִחְדִיר דְּבַר זֶה בֵּין נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.
כִּי אַז בִּיעַת הַגְּאֻלָּה יִתְקַיֵּם (יִשְׁעִיָּה יא): "כִּי מְלֹאָה הָאָרֶץ
דַּעַה [לְדַעַת] אֶת ה'", וְכֵן יִתְקַיֵּם (צְפַנְיָה ט, ג): "כִּי אַז
אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׁפָה בְּרוּרָה לְקַרְא כְּלָם בְּשֵׁם ה'";
כָּל אֶחָד יְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, יִפִּיר שֶׁהַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה. אֲבָל לְזֹאת צְרִיכִים שְׁתִּהְיֶה
אַהֲבָה וְאַחֲדוּת בֵּין נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וּמָה אָנוּ רוֹאִים?
שְׂאֵלוֹ הָעַרְב־רַב, הָרִשְׁעִים הָאֲרוּרִים, בְּמָקוֹם לְאֶחָד אֶת
עַם יִשְׂרָאֵל בִּיחַד, הֵם עוֹשִׂים פְּרוּדִים, כִּי זֶה כְּחָם —
הַפְּרָד וּמִשָּׁל; לְהַפְרִיד בֵּין נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכֵן מְשִׁיגִים
שְׁלֵטוֹנִם עִם כַּח הָרַע-בְּנִים הַצְּבוּעִים וְהַרְמָאִים,
הַמְכַשִּׁילִים אֶת הָרַבִּים בְּטִרְפוֹת וּבְנִבְלוֹת, וּבִשְׂאֵר מִיָּנִי

קולות, המביאים אחר-כך לפריקת על, בר מינן; כי סתם בני-אדם אינם יודעים איך לשמר עצמם מהם, ולכן אצלם כל מה שהם אומרים — זה קדש, רחמנא לישזבן. לזאת, בני ובנותי היקרים! "תפסיקו לדאג", ותתחילו לחיות עם המציאות, שהיא עצם אלקות, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו. ותדעו לכם, שכל הבריאה כלה זוהי רק בחירה חפשית, שהקדוש-ברוך-הוא נתן לנו בחירה לבחור בטוב, או חס ושלום, ברע, כי "מות וחיים ביד לשון" אומר החכם מכל האדם (משלי יח, כא). הטוב והרע, המות והחיים תלויים בידי האדם. ומהו האיבר הכי יקר של האדם? הלשון! אם אדם זוכה לשמר על לשונו, אינו מדבר לשון-הרע, רכילות וליצנות, נבול פה ודברים בטלים, אלא תמיד מדבר מהקדוש-ברוך-הוא, מקדש את השם יתברך ברבים, על-ידי שמתנהג כפי התורה, אז זוכה לחיים, זוכה להרגיש את הקדוש-ברוך-הוא בזה העולם. אבל אם אדם מנבל את פיו, מקלל, מלשין על זולתו, מדבר הבלים וכפירות ואפיקורסות, רחמנא לישזבן, אזי בא אליו מות; כי רשעים בתייהם קרויים מתים (ברכות יח:); ותמיד הוא בדכאון, במרירות ובדאגות. לזאת, בני ובנותי היקרים! "תפסיקו לדאג", ותתחילו להתאחד עם נשמות ישראל, אשר אין עוד דבר גדול מזה, ותעזרו זה לזה, ותזכרו שאומרים חכמינו הקדושים

תפסיקו לדאג

קלז

(חלין צא:): חביבים ישראל אצל הקדוש-ברוך-הוא יותר ממלאכי השרת; אצלו יתברך כל יהודי חשוב יותר מכל המלאכים. ומה אנו רואים בדור הזה? שהערב-רב נתערבו בין נשמות ישראל, ועושים הכל חשוף, שחור, כאלו אבד מנוס ותקנה, כאלו אין כבר ישועה, כאלו הכל מיאש וכו', אשר זה בא מהפרוד שנפרדו אחד מהשני, שזה כח הסמך-מ"ם לעשות פרודים בין נשמות ישראל, ואחד ישנא את השני, ולא יוכל לדבר עמו, ועל-ידי-זה תופס אותם במצודתו. לזאת, בני ובנותי היקרים! עשו כל מיני פעולות שבעולם, להתאחד עם נשמות ישראל ביחד, אשר איזה לפי, איזה פאר, איזו חשיבות למעלה בשמים אצלו יתברך, כשרואה שנשמות ישראל מתאחדות בצופא, ואין גזענות, אין שנאה ואין קנאה ביניהן; כי מהיכן נובעת גזענות וקנאה? זהו רק מחמת הערב-רב, היונים והמתיונים, שרוצים להשפיע את הקדוש-ברוך-הוא מנשמות ישראל, אבל לא יועיל להם. כי כבר אמרו חכמינו הקדושים (תענית ג:): כשם שאי אפשר לעולם בלא רוחות, כך אי אפשר בלא עם ישראל; עם ישראל חי וקיים, וצריכים אותם בעולם. וכל זמן שיהיה עולם — יהיה עם ישראל, לא יועיל לערב-רב, למתיונים הרשעים, המתחזים בכל מיני פרצופים של רע-בנים, ומנהיגים מקבלים נוהגים

תקוננים, ושאר מיני שקרים והבלים שעובדים על בני-אדם, ולא יעלה בידם להפריד את נשמות ישראל, אשר הם חזקים באמונה בבורא כל עולמים. וכך אומרים חכמינו הקדושים (ספח מה): מה תמר זה אין לו אלא לב אחד, אף ישראל אין להם אלא לב אחד לאביהם שבשמים; כל יהודי ויהודי בפנימיות נפשו משתוקק להקדוש-ברוך-הוא, משתוקק לחזור בתשובה, אבל אינו יודע את הדרך; כי אין יהודי בעולם, שאינו משתוקק לשוב אליו יתברך, אבל כל אחד ואחד נפל בפעיה שלו, בצרה שלו, כי אין חסרות, לצערנו הרב, צרות, על-כן כל אחד עסוק בצרתו. לזאת, בני ובנותי היקרים! "תפסיקו לדאג", ותשתדלו להתקרב אל הצדיק האמת החכם שבדור, שמדבק אתכם אל הקדוש-ברוך-הוא, ומעורר מהשנה, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ס), שהצדיק מעורר את נשמות ישראל מהשנה, ואז מתחילות לדבר אליו יתברך; על-כן אם אתם רוצים לשוב בתשובה, תפתחו פיכם ותדברו אליו יתברך. ואין דבר טוב יותר מזה, רק תנסו ותוכחו. כמו שאומר דוד המלך (תהלים לד, ט): "טעמו וראו כי טוב הוי"ה"; באו תטעמו ותראו שהקדוש-ברוך-הוא טוב; כי מרב חטאי האדם ועוונותיו, נצטיר במחו כאלו הקדוש-ברוך-הוא שונא אותו, ואיננו צריך אותו. כי

כִּן אֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לו): כִּשְׂאֵדָם
 פָּגוּם בַּבְּרִית, מִחוּ מְקַלְקֵל, אֲזִי מְצִיר אֶת הָאוֹר
 לְקַלְלָהּ. לֹא-כֵן הַצְדִּיקִים מְצִירִים אֶת הָאוֹר לְבִרְכָה.
 לְזֹאת מִי שְׂרוּצָה לְזָכוֹת לְהִתְחִיל לְחַיּוֹת חַיִּים עֲרֵבִים
 וּמִתְקִים, עָלָיו לְהִתְקַרֵב אֶל הַצְדִּיק הָאֵמֶת, הַחֲכָם
 שְׂבִדוֹר. וְאִם תִּרְגְּלוּ עֲצַמְכֶם לְחַפֵּשׂ אַחַר הַצְדִּיק
 הָאֵמֶת וְהַחֲכָם שְׂבִדוֹר, אֲזִי תִמְצְאוּהוּ, כְּמֵאֲמָרַם ז"ל
 (מגלה ו:): יִגְעַת וּמְצָאתָ — תֵּאֱמִין; אִם אָדָם מִתִּיגַע
 וּמִחַפֵּשׂ אַחַר הַצְדִּיק הָאֵמֶת וְהַחֲכָם שְׂבִדוֹר, אֲזִי יִמְצֵא
 אוֹתוֹ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהִתְחַזֵּק בְּכָל
 מִינֵי מְאֻמְצִים, וְלַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבָעוֹלָם
 לְהִיּוֹת רַק בְּשִׂמְחָה, וְאַף שְׂעוּבֵרוֹת עֲלֵיכֶם כָּל מִינֵי
 צָרוֹת וּבְעִיּוֹת, אֵל תִּתְּנוּ שְׂהִמְרִירוֹת וְהַעֲגַמְת נֶפֶשׁ
 תִּפְלְנָה אֶתְכֶם בְּדַכָּאוֹן, עַד שֶׁתִּגְבִּיהוּ יָדַיִם, כְּאִלוֹ אֲבִד
 מְנוּס וְתִקְוָה מִכֶּם; אֵינן דְּבַר כְּזֶה! בָּאוּ תִתְפַּלְלוּ
 לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתִרְאוּ יְשׁוּעוֹת. בָּאוּ תִתְוַכְּחוּ עִם
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב
 שְׂבָאִים בְּטַעֲנוֹת אֵלָיו, כְּאֲבָא הַמְּקַבֵּל שְׂעִשׂוּעַ כְּשִׁבְנוּ
 בָּא אֵלָיו וּמִתְעַקֵּשׂ אֶצְלוֹ וְצוּעֵק: "אָבָא, אָבָא, תֵּן לִי;
 אָבָא, אָבָא, אֵל תַּעֲזֹב אוֹתִי!" אֵיזָה נִחַת יֵשׁ לְאָבָא
 הַשּׁוֹמֵעַ אֶת קוֹל בְּנוֹ: "אָבָא, אָבָא, תִּסְלַח לִי; תֵּן לִי"
 וְכוּ'; מִיָּד נִכְמָרִים רַחֲמָיו עָלָיו. בְּאֵין עֶרְךָ כִּשְׂהוּא
 יִתְבָּרַךְ שׁוֹמֵעַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַמְּבַקְשִׁים אוֹתוֹ, תִּכְפֹּר-

ומיד פותח להם שער השמים ונותן. וכך אומרים
 חכמינו הקדושים (פסחים קיט.): מידת בשר ודם מנצחים
 אותו והוא עצב, אבל הקדוש-ברוך-הוא נוצחים אותו
 ושמח; כי זו השמחה בכל העולמות — כשיהודי
 מסתובב בזה העולם הגשמי והחמרי, המלא הסתרות
 והעלמות, ואף-על-פי-כן אינו מתיאש, ובא ומדבר
 אליו ותברך. איזו שמחה גורם בכל העולמות?! ואף
 שאדם עשה כל החטאים, אם רק חוזר בתשובה,
 אומר הקדוש-ברוך-הוא: שובה ישראל — אפלו
 כפרת בעקר; אדם עומד ומחרף בשוק [כלפי מעלה],
 והקדוש-ברוך-הוא אומר לו: עשה תשובה ביני
 לבינך, ואני מקבלך (ילקוט הושע תקלב); וזה מה שאומר
 הנביא (הושע יד, ב-ג): "שובה ישראל עד הוי"ה אלקיך
 וגו', קחו עמכם דברים ושובו אל ה'"; הנביא מעורר
 לשוב בתשובה, אבל איך חוזרים בתשובה? קחו
 עמכם דברים — תקחו דבורים ותדברו אליו ותברך.
 כי כל זמן שאין אדם מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא,
 עדין אין תשובתו שלמה, זהו רק מן השפה ולחוץ,
 שלמות התשובה היא — כשאדם בא אל דבקות כזו,
 שמרגיש שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה. וכך אומר
 רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לה): מה זו תשובה?
 אלא כמו שכתוב בזהר (תקונים, תקון כא), שאדם צריך
 לזרק עצמו חזרה מהיכן שבא, ומהו המקום? חכמה

תפסיקו לדאג

קמא

עלאה, חכמתו יתברך, מלא כל הארץ כבודו, אדם צריך לזרק עצמו אל הקדוש-ברוך-הוא — זו חזרה בתשובה. ולא להתפעל מאף אחד, רק יקיים את המצוות בשמחה, ובכפרט מצוות שבת העולה על כל המצוות. ומה אנו רואים? שהערב-רב, הסטרא אחרא והקלפות, היונים והמתיונים שבכל דור ודור, רוצים לעקר את השבת מעם ישראל, מדוע? כי על שבת כתיב (שמות לא, יג): "אך את שבתותי תשמרו, כי אות היא ביני ובינכם לדעת כי אני ה' ה' מקדשכם"; כשאדם זוכה ושומר שבת, בזה נתגלה אליו הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, ומובא בזהר (ח"ב פח:): מאי שבת? שמה דקדשא בריך הוא ההוא דשלים מכל סטרוי; בשבת מתגלה הקדוש-ברוך-הוא בעולמות העליונים והתחתונים; ואדם נעשה עשיר בזכות שמירת שבת, כדכתיב (משלי י, כב): "ברכת ה' היא תעשיר" — זו ברכת שבת (בראשית רבה יא, א); ואם אדם צועק: "הלא אני שומר שבת, ועדין אני מלא חובות, מלא עניות ויסורים?" אזי סימן שאינך שומר שבת כראוי; כי שמירת שבת אמיתית — שאדם שמח כל השבת, שזוכה להיות מזרע ישראל, זוכה להסתכל על הקדוש-ברוך-הוא. שבת צריכה להיות כלה אלקות, כלה התגלות אמיתית מציאותו יתברך. לזאת אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן נו), שאכילת שבת

כָּלֵה קִדְשׁ, כָּלֵה אֱלֻקוֹת, אָדָם צָרִיף לְשִׁמְחַ כָּל שַׁבַּת וְשַׁבַּת. וְאִם שְׂמִיחָ עִם הַשַּׁבַּת וְלֹא מְחַלְלָהּ, אִזֵּי נִקְרָא שׁוֹמֵר שַׁבַּת. וְכִמְאָמְרָם וְ"ל (מְכִילֵתָא בְּשַׁלַּח טו): מִי שְׂמֵשֵׁמֵר אֶת הַשַּׁבַּת — מְרַחֵק מֵעֲבָרָה; וְאֵנוּ רוֹאִים, שֶׁהַעֲרַב-רַב, הַסֵּטֶרָא אַחֲרָא, הַסֵּמ"ך-מ"ם, הַקְּלָפוֹת, וְכָל הַמְתִּינְוִנִים הָאֲרוּרִים לְמִינֵיהֶם, מְשַׁתְּדָלִים וְרוֹצִים רַק לַעֲקֹר אֶת הַשַּׁבַּת, כִּי יוֹדְעִים, אֲשֶׁר בְּרַגַע שְׂיַעֲקֻרוּ אֶת הַשַּׁבַּת, בְּזֶה לְכַדּוֹ אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. אֲבָל לֹא יַעֲלֶה בְּיָדָם! כִּי עִם יִשְׂרָאֵל מְסֻרוֹ נִפְשָׁם אֲלֵפִים שָׁנָה בְּשִׁבִיל הַשַּׁבַּת, וַיִּמְשִׁיכוּ לְשִׁמְרָהּ. כִּי כֹף מְצֻוֶה הַתּוֹרָה (שְׁמוֹת ל"א, י"ד): "וְשִׁמְרֶתֶם אֶת הַשַּׁבַּת כִּי קִדְשׁ הִיא לָכֶם, מְחַלְלֶיהָ מוֹת יוֹמָת וְגו', וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִיא". לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, שֶׁכָּל הַדְּאָגוֹת הַבָּאוֹת עַל הָאָדָם כָּל הַשָּׁבוּעַ, כָּל הַעֲנִיּוֹת וְהַדְּחָקוֹת הַבָּאוֹת עַל בְּנֵי-אָדָם כָּל שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל, הֵן רַק מִחֲמַת שְׂאִינָם שׁוֹמְרִים שַׁבַּת; כִּי אִם אָדָם הִיא שׁוֹמֵר שַׁבַּת, הִיא נִשְׁפָּע עָלָיו שְׁפַע בְּרַכָּה וְהַצְּלָחָה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "תִּפְסִיקוּ לְדַאֵג", וְתִתְחִילוּ לְקַיֵּם אֶת מְצֻוֹתַי וְיִתְבָּרַךְ בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה; כִּי אֵין שְׂמִיחָה כְּשִׁמְחַת הַמְצֻוֹת. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שְׁמוֹת רַבָּה ל"ב, ה'): עוֹשֶׂה אָדָם מְצֻוֶה אַחַת — נוֹתֵן לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלֶאכֶה אַחַד, עוֹשֶׂה אָדָם שְׁתֵּי מְצֻוֹת — נוֹתֵן לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁנֵי מְלֶאכֶים, עוֹשֶׂה אָדָם

תפסיקו לדאג

קמג

הרבה מצוות — נותן לו הקדוש-ברוך-הוא חצי מחנהו. מכל שכן כשאדם שומר שבת — השבת משמרת אותו. כי אם השם יתברך נתן לנו יום אחד שנשמר אותו, ואנו נוזהרים לא לחלל את היום האחד הזה, הקדוש-ברוך-הוא שומר לנו את ששת ימי המעשה. אבל אם אנו, חס ושלום, זורקים חזרה את היום שלו, אומר הקדוש-ברוך-הוא: אני אקח את הששה ימים שלכם, ותרגישו את המרירות והחשף בהם. לזאת, בני ובנותי היקרים! "תפסיקו לדאג", ותתחילו לקיים את מצוותי יתברך, שזהו האור הנפלא של אלקותו יתברך, כדכתיב (משלי ו, כג): "נר מצוה ותורה אור". המצוות משולות לגרות והתורה לאור, ויצריכים לשניהם, והעקר לשמר את השבת, כדכתיב (שמות לא, טז-יז): "ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורתם ברית עולם ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם, כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש; אל תתנו שיחללו לנו את השבת, אל תתנו שיעקרו את השבת, אדרבה! ראו אתם לשמר את השבת, ואז השבת תשמר עליכם. ואל תתפעלו משום בריה שבעולם, תזכרו שהקדוש-ברוך-הוא מחיה ומתהוה ומקים את כל הבריאה כלה, ואף אחד בעולם לא יכול לעשות לנו דבר בלי רשותו יתברך. ואף שרואים

שאלו הרשעים השיגו חיל, ואין חסר להם דבר, ואלו החכמים והצדיקים האמתיים סובלים סבל, הכל זה בשביל הבחירה והנפיון, ואם אדם זוכה ומבטל עצמו לגמרי להקדוש-ברוך-הוא, רואה שאין חסר לו כלום. לזאת, בני ובנותי היקרים! תקחו עצמכם בידיכם, "תפסיקו לדאג", תרקדו מרב שמחה שזכיתם להברא מזרע ישראל, שזכיתם לשמר שבת, שזכיתם לקיים את שאר מצוותיו ותברך, ואל תדחו את השמחה מיום ליום, אלא תשמחו עוד היום, כמאמרם ז"ל (תנחומא שמיני): אין השמחה ממתנת לאדם, לא כל מי ששמח היום שמח למחר. לזאת, ראו להתאחד יחד עם כלל נשמות ישראל, ותאהבו את כל יהודי בלי יוצא מן הכלל, ואל תסתכלו על אלו המסיתים והמדיחים, שמסיתים ומדיחים בכל יום נגד נשמות ישראל, כי לצערנו הרב, בינינו גם-כן נכנסה קלפת הערב-רב, שליחי הסמ"ך-מ"ם, שעושים פרוודים בין נשמות ישראל, שעושים קנאה ושינאה ביניהם, אשר זה גורם למריבות, ומעורר מחלוקות. אל נא, בני ובנותי היקרים, תתעורבו בשום מחלוקת, היכן שיש מחלוקת תברחו משם; כי מי שמערב באיזה ריב ומחלוקת, לא ינקה מדינה של גיהנום, ולא אחר המות, אלא עכשו, כמאמרם ז"ל (במדבר רבה יח, ד): בית דין של מטה אינם דנים אלא מגיל שלש-עשרה ויום, בית דין של מעלה

אינם דנים אלא מגיל עשרים, מחלקת — אפלו תינוק
בן יומו נעקר מן העולם; כּל-כּף קשה היא המחלקת.
לזאת, תברחו מכל מיני קטטות ומחלוקות שהן נגד
התורה והאמונה. כי התורה "דרכיה דרכי נעם וכל
נתיבותיה שלום" (משלי ג, יז); מה הקדוש-ברוך-הוא
רוצה מישראל? שיהיה שלום ואהבה ביניהם.
והסמ"ך-מ"ם שולח שליחיו להסית את תושבי
המקום שתהיה שנאה בין אחד לשני, שתהיה טינה
בין השכנים, שתהיינה מריבות בתוך הבתים. אבל
הקדוש-ברוך-הוא אומר לעם ישראל (שיר השירים ובה,
פרשה ה'): תנו דעתכם שלא תשנאו זה את זה ולא
תחררו זה עם זה, שלא יאמרו מלאכי השרת לפני,
תורה שנתת להם, אין עוסקים בה, והרי איבה
ומחלקת ותחרות ביניהם; לזאת, בני ובנותי היקרים!
"תפסיקו לדאג", ותתקרבו לצדיק האמת החכם
שבדור, שמגלה רק את הקדוש-ברוך-הוא, ואז תזכו
להיות שמחים ועליזים ויהיה שלום בעם ישראל,
ותאהבו את כל יהודי בלי יוצא מן הכלל, והסטרא
אחרא והקלפות יברחו מכם; כי כשיהודי מתקרב
אליו יתברך, וחזק באמונה בבורא יתברך שמו, אין
שליטה לסטרא אחרא וגנדא דליה עליו, ושום רוח
רעה שבעולם לא יכולה להזיק לו, וזה מתקן לו את
כל חטאיו ופשעיו המרבים שחטא בחטאות נעורים,

פגמי הברית — הוצאת זרע לבטלה, ושאר מיני קלות
 ושטיות שעשה; כי השמחה והאמונה והאחדות שיש
 לו עם נשמות ישראל, זה גורם לו, שימחל לו
 הקדוש-ברוך-הוא על הכל. אשרי האדם המכניס
 דבורים אלו בתוך לבו, ואז טוב לו כל הימים בזה
 ובבא ולנצח נצחים!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!